

Misèries vaticanes

Dm, 29/05/2012 per Marta Nin

[Una catalana a Roma](#)

L'última trama vaticana, destapada a través dels documents privats publicats a "*Sua Santità*", del periodista italià [Gianluigi Nuzzi](#), va començar a veure la llum [fa uns mesos](#). El món vaticà és complex, i aquest cas ho és en la mateixa mesura. Costa creure en els indicis de culpabilitat que de manera escarnissada s'han abatut sobre el majordom, sobretot després que el seu advocat, Carlo Fusco, desmentís aquest dilluns moltes de les notícies que havien fet circular alguns dels vaticanistes italians més il·lustres ("no s'han trobat caixes de documents, ni suports electrònics especialitzats"; "la dona del majordom continua a la llar vaticana i no ha deixat declaracions"...) i que molts col·legues havien copiat i enganxat en les seves cròniques. També sobta la ingenuïtat de certs periodistes que donen com a "font vaticana" el primer treballador de la cúria amb ganes de xerrameca que se'ls creua pel camí.

En qualsevol cas, el quadre que acaba emergint de tot plegat és força desolador. El papa Benet ha dit en diferents ocasions que la reforma de l'Església passa per una primera reforma del cor, prioritzant la conversió personal al canvi estructural. Sens dubte és raonable. Em pregunto, però, fins a quin punt l'actual estructura i la vinculació de la Santa Seu al poder econòmic i polític fa encara més difícil la conversió del cor de molts que es troben dalt l'estructura, dels qui se senten cada cop més allunyats d'aquest model d'Església, o dels qui aprofiten l'ocasió de l'enèsim escàndol vaticà per llançar vituperis contra la religió catòlica o vilipendiar-la.

Ja fa anys que conec molt de prop aquesta realitat vaticana. No només per ocupar-me d'informació religiosa a Roma, sinó també perquè tinc molts amics vinculats a la Santa Seu. Confesso que he passat per moments de tot: estupor, desil·lusió, devoció, ràbia, tristesa, alegria, rebel·lió... Però jo tampoc duc aurèola, o sigui que al final he après a fer meves totes aquestes misèries. I és que la nostra comunitat eclesial no ha pretès mai ser un club exclusiu per a sants.

Tot i així, esperem en una major reforma del cor i de l'estructura de la comunitat eclesial, no fos cas que acabéssim desmentint les paraules del cardenal Consalvi, secretari d'Estat de Pius VII, el qual, quan li van comunicar: "Napoleó vol destruir l'Església", va contestar: "No podrà, ni tan sols nosaltres ho hem aconseguit!".